

La satisfacció de poder comunicar-se.

Un relat de: [jos monts](#)

S'agraeix poder-se despertar i tenir un bon dia. Igualment te'l desitjo a tu perquè em llegeixes. No sé qui ets, però m'és igual, ja que més o menys ets aficionat a la lectura i a l'escriptura. Almenys tenim això en comú.

Segurament tu et pots preguntar: «Qui serà aquest?, Què és el que pretén?». Doncs sí, a vegades em pregunto què hi faig jo aquí, per què escric parides. Una de les raons per les quals escric és que un pot tenir la satisfacció de poder-se comunicar, escriure i que algú com tu pugui llegir els meus discursos inconclusos o mancats de sentit pràctic. Però, almenys, no escric per les parets buides de ressò... Això sí, tot el meu agraïment vers a aquell que em llegeix, ja que té la gentilesa i la paciència de dedicar uns minuts als meus escrits. Gràcies.

Aquesta afició d'escriure, com d'altres que tinc bastant més arrelades, començà el dia en què una persona, en veurem aficionat a la lectura, em va desafiar: em va dir que jo també podia fer-ho, això d'escriure. I, així, és com vaig iniciar-me en l'art de l'escriptura. Ara bé, tant la meua ortografia com la meua sintaxi deixaven molt a desitjar però, una vegada, vaig llegir una cita que em va encoratjar. Deia el següent:

Una llengua no mor perquè els qui no la saben no l'aprenen.
Una llengua mor perquè els qui la saben no la parlen.

Ja tenia una certa edat. Ja feia anys que havia sortit dels estudis primaris. Ah, i per cert: amb no gaires bones notes. Però, segons la dita, «mai és tard, si la dita és bona».

Ara bé, l'acte de comunicació no és tan senzill com sembla i, encara menys, si és per escrit. Això que us dic us ho puc confirmar des de la meua experiència. Fa uns dies vaig comunicar-me amb una amiga de la infància pel "Messenger", aquesta mena de correu electrònic de contestació ràpida. Amb aquesta amiga ens ho expliquem quasi tot, normalment. La conversa fou tota pautaada, entre l'un i l'altre.

- Ai, si t'expliqués, Gemma, la meua gran passió! La tinc arrelada des de molt jovenet.
- Explica't, explica't – em va replicar, la Gemma.
- Bé, t'ho explicaré, però no ho escampis. Són coses meves, comprens? Coses personals– li vaig advertir.
- És molt greu el que m'has d'explicar? Per què hi poses tant d'èmfasi? Deu ser una cosa molt personal, ja que tothom, alguns més d'altres menys, té les seves disbauxes i fòbies.
- Sí, però la meua consolació és saber que el tinc al meu costat, que puc estar amb ell i parlar-hi. Ell, un gran amic de la infància. Ell sí que em comprèn i em consola quasi diàriament; no podria passar sense ell. Les hores em passen volant quan estem junts.
- Osti, Josep! Et veig molt emocionat– va exclamar ella.
- Doncs sí, ell em parla, es compadeix de mi quan estic de mal humor, s'alegra quan em veu alegre i es posa content quan veu que m'hi atanso i li poso les mans a sobre per poder-lo acariciar. Passo moltes hores amb ell. Quan estem junts ens fonem l'un amb l'altre. Però, a vegades, també s'enfada i no em contesta correctament quan no l'acaricio bé. És abnegat i no em diu el que jo vull escoltar– li vaig explicar.
- Si que el tens puntilló!
- Tot i això, sempre està disposat a recolzar-me i fer-me costat. D'aquesta manera la vida m'és més agradable.
- Mira, no ho hagués dit mai de tu, i mira que fa anys que ens coneixem. Vés per on! Jo que et volia presentar la meua amiga la Loreto...– em va dir ella.

La vaig sorprendre tant que ella, automàticament, va tallar la comunicació. No s'ho esperava i crec que no va llegir el meu últim missatge que deia: «Sí, ja ho veus: la meua fòbia és el meu company i amic el piano». La llàstima és que em vaig quedar sense la seva amiga, la Loreto.

I ja ho veieu: a causa d'interpretacions desafortunades per part del receptor, d'una banda, i d'aquests invents d'Internet, d'una altra, l'acte de comunicació no sempre acaba resultant satisfactori. Les males interpretacions i el defecte de no ser èxplicit en el diàleg escrit, pot portar a confusions com aquesta.

jm.